

Daniel Puia-Dumitrescu -

Povești cu telecomandă

Poezia lui Daniel Puia-Dumitrescu este una a cotidianului, el fiind, după opinia lui Andrei Bodiș „un poet care se situează, cel puțin prin limbaj, în aria poeziei realului”. Poeziile sale pendulează între observarea lumii înconjurătoare, căutarea sinelui și construirea comunicării cu o „ea” care deschide un spectacol al fericirii sau al nefericirii.

Dincolo de universul real, însă, atracția scenei este una irezistibilă, de unde și titlul volumului apărut la Editura Tracus Arte, *Povești cu telecomandă*. Astfel, el ajunge să fie prin versurile sale un regizor al spectacolului gratuit al lumii în care trăiește și un actor al propriilor trăiri în iubire. Frumusețea poveștilor „cu telecomandă” constă tocmai în senzația de detașare pe care acestea o oferă cititorului, e un spectacol care curge, e un spectacol care pare rupt din noi înșine, căci lumea prezentată pendulează firesc între viața la bloc, îngrămădeala de la supermarket, cuptorul cu microunde și o convorbire „pe net”.

Prima secvență a cărții se intitulează *Reality show*, iar spectacolul este unul care, în ciuda unei aparente simplități, este construit cu atenție de poet, prin realizarea unor fișe de observație ale realității. Morala este subtilă, iar umorul poate fi considerat a fi unul, pe alocuri, amar.

Fără a avea vreo înclinație deosebită spre lirismul romantic, Daniel Puia-Dumitrescu face să apară adesea inima ca simbol al căutării iubirii și ce este inedit în construcția sa imagistică este mizarea pe inocența, serenitatea, naivitatea acesteia, căci inimile din creațiile sale sunt desenate mereu de copii. Astfel, poezia *În căutarea iubirii* ne oferă imaginea unei inimi desenate cu creta pe asfalt de Ana, „fetița de trei ani a vecinei mele de vizavi”, în timp ce, în anotimpul rece, inimile sunt desenate pe gheața de pe patinoarul din centru (în poezia *Visând cu tine*). Căutarea sufletului-pereche este una dintre coordonatele cărții, însă cel care caută rămâne adesea însingurat și melancolic lângă o iubită pe care nu o simte ca fiind a lui: „Iubita mea e cea mai rapidă/ Ea termină întotdeauna prima/ de dormit de povestit de miștit/ de spălat de călcat de-aranjat/ de vorbit de gândit de iubit” (*Rodeo*). Putem merge cu gândul, desigur, la mitul androginului, al eternei căutări a jumătății, căutare care în poeziile lui Daniel Puia-Dumitrescu nu atinge finalul așteptat, căci iubita alături de care se petrece

conviețuirea din poezii nu e ea, cea așteptată, e doar o ea care „va apăsa butonul/ sleep tight until morning” (*Watch-her*). Așa se explică faptul că inimile din poezii sunt supuse unei ștergeri rapide, fiind din cretă sau fiind doar urme de patine pe un patinoar aglomerat.

O altă preocupare a poetului în acest volum este aceea pentru expunerea și înțelegerea golului sufletesc al individului care pare să se fi născut din progresul social. Este reprezentativă în acest sens poezia *De iarnă*, în care mașinile plătite în leasing, cu banchetele de piele, ceasurile elvețiene, poșetele Prada, revistele „Unica”, „Vogue” și „Cosmopolitan”, creează tabloul unei lumi, al unor familii ce aleargă în căutarea unor țeluri mereu schimbătoare, dar care poartă pecetea unui high life din care lipsește totuși căldura căminului, căci familia, golită de valori, așa cum reiese din poezie, se întâlnește doar „spre seară (...) la coadă la supermarket”.

Poeziile din volumul *Povești cu telecomandă* realizează un puzzle al realității formate din lumi paralele. Aceasta pare a fi o altă cheie de descifrare a versurilor, căci lumea în costume Armani din poezia *De iarnă* trăiește sub același cer cu lumea prezentată în alte poezii, precum *În troleu* sau *Pe la tarabe*, dar între aceste lumi nu există vreo posibilitate reală de atingere.

De menționat faptul că problema comunicării îl acaparează pe poet și aceasta se repercutează în mai multe dimensiuni ale existenței. Este vorba despre comunicarea în familie, comunicarea în iubire, comunicarea în societate.

Un plus al poeziei lui Daniel Puia-Dumitrescu este arta acestuia de a da titluri poemelor sale, sunt titluri definitorii, dar, în același timp, titluri ce sporesc ambiguitatea, respirând aceeași senzație de detașare și dând startul pentru descătușarea moralei subtile.

Astfel, scormonind printre cuvinte, găsim la Daniel Puia-Dumitrescu entuziasmul unei poezii care ne prezintă o realitate netransfigurată artistic, neidealizată, căci nici iubirea, nici marea, nici orașul, nu sunt prezentate altfel decât în lumina timpurilor noastre. Poezia mizează pe vizual, pe experiențele eului și pe gustul uneori amar al realității.